

Der var ikke andre Gæster i Lokalet end en svær Mand med en Nakke som en fedet Orne. Han bar Uniformskasket og hvilede et Par pudeformede Hænder tungt paa en Spanskrørsstok, der stod mellem hans Ben. Det var Byens forhenværende Politibetjent, der nu var bleven Arrestforvarer. Madam Jørgensen sad bag Skænken og hækledede. Hun var en lille Kone, tyk som et overskaaret Brændevinsfad; det tog Tid for hende at komme op af Stolen og bringe Søren det forlangte Glas Øl og den underforstaaede Snaps.

Da hun igen var kommen til Ro bag sine Flasker, fortsatte Arrestforvareren den Beretning, han var bleven afbrudt i ved Søren's Komme. Det var om et Par Dreng, et Par smaa Tyveknægter, som han om Morgenen havde givet Ris paa Raadstuen. Med sløv Tilfredshed gav den tykke Mand en udførlig Skildring af den blodige Forretning.

»Femogtyve regulærte paa den bare Podiks, som vi siger. De kan være stødt paa, at der blev Hakkebøf af de Frikadeller!«

Madam Jørgensen ømmede sig i sin strikkede Skuldervarmer. Hun forsøgte et Forsvar for Drengene. De Børn dernede i Baggaden fik nu heller slets ingen Opdragelse. Naar Manden laa og rakkede paa Søen og Konen maatte gaa ud og vaske for Folk, hvad skulde der saa blive af de stakkels Unger.

»Akkurat mine Ord!« sagde Arrestforvareren. »Den